

ЗИМА/ПРОЛЕТ

Когато паднах по задник за пети път, реших, че е време да спра. Поне за деня.

Задните ми бузи щяха да понесат още два часа падане на следващия ден. Щеше да им се наложи, ако не успеех да разбера къде бъркам. Вече втори ден не можех да се приземя след проклет скок.

Превъртях се на бузата, на която бях падала по-малко, издишах вбесено, успях да преглътна ругатнята, която исках да изкрещя, наклоних глава назад, за да се смръщя на тавана, и на мига разбрах, че това е ужасна грешка. Защото знаех какво виси от извития като купол таван на залата. Бях го гледала през последните тринайсет години.

Банери.

Банери, които висяха от гредите.

Банери с името на един и същ гадняр.

ИВАН ЛУКОВ. ИВАН ЛУКОВ. ИВАН ЛУКОВ.

И още ИВАН ЛУКОВ.

Имаше и други имена – на други нещастни души, с които си беше партнирал през годините, – но именно неговото изпъкваше. Не защото фамилията му беше същата като на един от най-любимите ми хора, но и защото първото му име ми приличаше на Сатана. Бях сигурна, че родителите му са го осиновили на-право от ада.

В този момент обаче нищо друго нямаше значение, освен тези провиснали банери.

Пет различни сини банера показваха всеки национален шампионат, който беше спечелил. Два червени за всяко све-

товно първенство. Два жълти за всеки олимпийски златен медал. Един сребрист банер в чест на единствения сребърен медал от световно първенство, който бе изложен във витрината с трофеите на входа на залата.

Уф. Отличник. Задник. Гадняр.

И слава богу, че нямаше банери за всяка купа или друго състезание, които бе печелил през годините, иначе целият таван щеше да е покрит с цветове и аз щях да повръщам ежедневно.

Всички тези банери... на нито един от тях не бе изписано моето име. На нито един. Колкото и усилено да се стараех, колкото и да тренирах. Защото никой не помни спечелилите второ място, освен ако не са Иван Луков. А аз не бях Иван.

Нямах право да завиждам, но не можех да пренебрегна завистта, която ме пронизваше право в гръдната кост, и я мразех. *Ужасно я мразех.* Да се тормозиш какво имат другите, е загуба на време и енергия, бях научила това още като дете, когато другите момичета имаха по-хубави костюми и нови кънки. Да завиждаш и да се огорчаваш, беше работа за хора без работа. Знаех го.

А никога не съм искала да бъда такъв човек. Особено заради такъв гадняр. По-скоро бих умряла, отколкото да кажа на някого какво ми причиняват тези банери.

И с тези мисли се превъртах на колене, за да не виждам повече проклетите парцали.

Плеснах длани на леда, надигнах се със сумтене – балансирането върху кънките ми беше втора природа – и най-сетне се изправих. *Отново.* За пети шибан път за по-малко от петнайсет минути. Лявото ми бедро, лявата задна буза и хълбокът ме боляха, а на следващия ден щяха да болят още повече.

– Мамка му! – промърморих под нос, за да не ме чуят по-малките фигуристски наоколо.

Само това ми липсваше, някоя от тях да каже на ръководството. *Пак.* Малки подслушвачки. Сякаш не чуваха псувни по телевизията, по улицата или в училище.

Изгупах леда, полепнал по мен при падането, и си поех дълбоко дъх. Безсилието прогаряше цялото ми тяло заради всичко – заради мен, заради тялото ми, заради ситуацията, живота ми, другите момичета, покрай които не можех да псувам – и изобщо заради целия ден. От късното събуждане до неспособ-

ността ми да изпълня нито един скок сутринта, до разливането на кафе по блузата ми на работа *два пъти*, до това, че като отворях вратата на колата, едва не си счупих капачката на коляното, и после тази ужасна втора тренировка...

Лесно можеш да забравиш, че в живота има и по-важни неща от това, че не можеш да изпълниш скок, който си правил цели десет години. Просто лош ден. *Поредният* лош ден. Не беше нещо нечувано. Някога може да се случи *и ще се случи* нещо по-лошо. Лесно можеш да приемеш нещата за даденост, ако си мислиш, че имаш всичко.

Но точно когато започнеш да смяташ най-основните неща за даденост, животът решава да те научи, че си един неблагоприятен идиот.

А днес бях приела за даденост приземяването след троен салхов, скок, който изпълнявах от години. Не беше най-лесният скок във фигурното пързаляне – състоеше се от три завъртания, които започваха, докато се пързаялш назад на задния вътрешен ръб на кънката, преди да отскочиш, и после трябва да се приземиш на задния външен ръб на кънката на другия крак, – но определено в никакъв случай не беше и най-трудният. Обикновено го правех без никакви усилия.

Но не и днес, както и вчера.

Потърках очи с опакото на дланите си, поех си дълбоко дъх и после още един, бавно, разкършвайки рамене, и си казах, че трябва да се успокоя и просто да се прибера. Винаги има утре.

А и все пак нямаше изгледи да се състезавам скоро – напomini ми практичната и гаднярска част от мозъка ми.

И както всеки път когато си помислех за този великолепен факт, стомахът ми се сви от гняв... и нещо, което много приличаше на отчаяние.

И както всеки път аз отблъснах тези чувства дълбоко, дълбоко, дълбоко в себе си, толкова дълбоко, че да не ги виждам, да не ги докосвам и да не ги и помиривам. *Те бяха безсмислени*. Знаех го. Абсолютно безсмислени.

Нямаше да се откажа.

Поех си отново дъх и издишах, като несъзнателно погалих по-пострадалата си задна буза за прошка. Огледах пързалката за последно този ден. Като видях момичетата, които бяха толкова по-млади от мен, а тренировките им вървяха добре, потиснах

сморщване. Само три бяха горе-долу на моята възраст, останалите бяха още тийнейджърки. Може и да не бяха много добри – поне не колкото аз бях на техните години, – но все пак. *Целият живот беше пред тях.* Само във фигурното пързляне, и може би в гимнастиката, те смятат за старица на двайсет и шест.

Да, трябваше да се прибера, да легна на дивана пред телевизора и да изкарам някак този шибан ден. Нямахме никакъв смисъл да продължавам да си насинявам задника. Никакъв.

За две секунди прекосих пързалката и заобиколих другите на леда, като внимавах само колкото да не се блъсна в някого, преди да стигна до ниската стена. Винаги оставях предпазителите на кънките на едно и също място, грабнах ги и ги плъзнах на широките четири милиметра остриета, прикрепени към белите ми обувки, преди да изляза от леда.

Опитвах се да не обръщам внимание на напрежението в гърдите ми, което вероятно се дължеше на гнева от прекалено честото падане днес, или може би не.

Нямах да повярвам, че има голяма вероятност да си губя времето в спортния комплекс „Луков“ два пъти дневно, защото откажех ли се, това би означавало, че съм пропиляла напълно последните шестнайсет години от живота си. Щеше да означава, че съм се отказала от детството си заради едното нищо. Все едно не бях пожертвала връзки и нормални човешки преживявания за една мечта, която навремето беше толкова голяма, че нищо и никой не можеше да ми я отнеме.

Сякаш мечтата ми да взема златен олимпийски медал или поне да спечеля световен шампионат, дори национален не се бе пръснала на миниатюрни парченца като конфети, в които още се вкопчвах, макар че всяка част от мен осъзнаваше, че това по-скоро ще ме нарани, отколкото ще ми помогне.

Не.

Не тези идеи или възможности караха стомаха ми да се сви-ва почти всеки ден и да ми се гади от време на време.

Трябваше да разпусна. Или може би да мастурбирам. Нещо трябваше да ми помогне.

Отърсвайки се от гадното усещане, аз тръгнах покрай пързалката и продължих по коридора към съблекалните, като оглеждах тълпата. Около пързалката вече висяха родители и деца, готови за вечерните тренировки; същите, които бях започнала

на девет години, преди да премина към по-малки групи и после към частни уроци с Галина. Доброто старо време.

Вървах със сведена глава, за да не срещна нечий поглед, и подминах още хора, които също гледаха да не срещат погледа ми. Но чак когато тръгнах по коридора към съблекалнята, където бяха нещата ми, забелязах четири тийнейджърки, които стояха наблизко и се преструваха, че се разтягат. Преструваха се, защото не можеш да се разтегнеш като хората, когато устата ти не спира.

Поне това бях научила.

– Здравсти, Джасмин! – каза една от тях, мило момиче, което, доколкото си спомнях, винаги се стараше да се държи приятелски с мен.

– Здравсти, Джасмин – каза и момичето до нея.

Нямаше как, кимнах им, докато пресмятах колко време ще ми трябва да стигна до вкъщи, да си направя нещо за ядене или да стопля в микровълновата нещо, приготвено от мама, и вероятно да настаня задника си пред телевизора. Може би ако тренировката беше минала по-добре, щях да искам да правя нещо друго, например да изляза да тичам или дори да отида до къщата на сестра ми, но... нямаше да стане така.

– Приятна тренировка – пожелах на двете дружелюбни момичета, като се обърнах за миг към другите две, които стояха срещу тях и мълчаха.

Сториха ми се познати. Скоро започваше курсът за средно напредналите, затова реших, че са от него. Нямаше причина да им обръщам внимание.

– Благодаря! И на теб! – изкряха първото момиче, което ме беше заговорило, преди да затвори бързо уста и да се зачерви така, както само един човек съм виждала да се изчервява: сестра ми.

Усмивката, която се появи на устните ми, беше искрена и неочаквана – защото момичето ми напомни за Скуърт – и аз блъснах с рамо въртящата се врата към съблекалнята. Едва бях пристъпила вътре и все още бях опряла с рамо вратата, когато чух:

– Не мога да разбера защо толкова се вълнувате, като я видите. Тя може и да е била добра самостоятелна фигуристка, но винаги се прецакваше, а кариерата ѝ в двойките е незначителна.

И... спрях. На място. До вратата. И направих нещо, макар да знаех, че не е добра идея: заслушах се.

Подслушването не е донесло добро на никого, но все пак го направих.

– Мери Макдоналд е по-добра при двойките...

Ето, дойдохме си на думата.

Дишай, Джасмин. Дишай. Мълчи и дишай. Мисли какво ще кажеш. Мисли колко далеч си стигнала. Мисли за...

– ... иначе Пол нямаше да избере нея последния сезон – продължи момичето.

Физическото нападение е незаконно нещо. Но не беше ли още по-незаконно да удариш тийнейджърка?

Дишай. Мисли. Бъди добра.

Бях достатъчно голяма, за да знам, че не бива така. Знаех го. Бях достатъчно голяма, за да не се обиждам от думите на момиченце, което още не е приключило с пубертета, но...

Е, кариерата ми в двойките ми беше болно място. И под това имам предвид кървяща пришка, която не иска да заздравее. Мери Макдоналд и Пол, гаднярът, когото бих изгорила жив? Бях гледала достатъчно епизоди на „Брейди Бънч“ късно нощем, когато не можех да заспя, за да разбирам напълно ненавистта на Джан към Мариса. И аз щях да я мразя до дупка. Точно както мразех Мери Макдоналд.

– Гледали ли сте клиповете с нея в интернет? Мама казва, че има лошо отношение и затова никога не печели. Съдиите не я харесват – каза другото момиче уж шепнешком, но аз го чувах съвсем ясно.

Нямаше нужда да правя това. Нямаше нужда да правя нищо. Те са още деца, казвах си. Те не знаят цялата история. Те не знаят дори част от нея. Повечето хора не я знаеха и нямаше и да я узнаят. Аз я бях приела и преодоляла.

Но една от тях продължи да говори и аз усетих, че няма да мога да си затрая и да ги оставя да си мислят тези гадости. Има си някакъв предел на гадостите, които човек може да поеме за един ден, а днес нещата не бяха започнали добре.

– Мама каза, че единствената причина да тренира още тук е, защото са приятелки с Карина Луков, но като се има предвид, че с Иван не се разбират...

Бях ужасно близо до изсумтяването. С Иван не сме се били разбирали? Така ли го наричаха вече? *Добре.*

– Тя си пада малко кучка.

– Никой не се изненада, че не можа да си намери друг партньор, след като Пол я заряза.

И това беше.

Може би ако не бяха изrekli името с „п“ отново, щях да успея да реагирам като голям човек, но майната му, аз бях метър и шейсет и всъщност никога нямаше да стана голям човек.

Преди да успея да се спра, се обърнах и надникнах през вратата към четирите момичета.

– Какво казахте? – попитах бавно, като премълчах: *бездарни нещастници такива.*

Уверих се, че гледам право към двете, които не ме бяха поздравили и чиито глави сега се бяха извърнали с ужас към мен.

– Аз... аз... аз – запелтечи едната, а другата изглеждаше, сякаш всеки момент ще наака клина си.

Добре. Надявах се да го направи. Надявах се да е рядко, за да се размаже хубаво.

Втренчих се в тях сякаш за цяла минута, гледах как лицата им стават яркочервени и направо ме досмеша, но не чак толкова, колкото щеше да ме досмешее, ако не бях ядосана повече на себе си, отколкото на тях. Вдигнах вежди, наклоних глава към подобния на коридор тунел, по който бях дошла от пързалката, и се усмихнах без никакво веселие.

– Знаете ли какво си мисля? Най-добре вървете на тренировката, че ще закъснеете.

Някак си пак успях да не добавя „загубенячки“. Има дни, в които заслужавам медал заради търпението си към идиоти. Ако съществуваше такова състезание, него щях да го спечеля.

Вероятно никога вече нямаше да видя двама души да се движат толкова бързо, освен на спринт на Олимпийските игри. Двете мили момичета изглеждаха леко ужасени, но ми се усмихнаха смутено, преди да ги последват, като си шепнеха бог знае какво.

Именно момичета като първите две гаднярки бяха причината още в самото начало да спра да се опитвам да завързвам приятелства с другите фигуристки. Малки гаднярки. Вдигнах среден пръст след отдалечаващите се по коридора момичета, но това не ме накара да се почувствам по-добре.

Трябваше да се успокоя. Наистина, наистина трябваше.

Най-сетне влязох в съблекалнята и се тръснах на една от пейките пред редицата шкафчета, където беше и моето; болката в хълбока и бедрото ми се беше засилила по пътя насам. Бях падала много по-лошо и по-болезнено, но въпреки това никога не свикваш с болката; когато се случва редовно обаче, се научаваш да я преодоляваш по-бързо. И реалността беше следната – не бях тренирала, както преди, не можех – не и когато няхах партньор, с когото да тренирам, и треньор, който да поправя грешките ми с часове всеки ден. Затова тялото ми беше забравило какво се иска.

Това бе поредният гаден признак, че времето и животът продължават дори когато аз не исках да го направя.

Изпънах крака напред и не обърнах внимание на няколко по-големи тийнейджърки, които вече се събираха в отсрещната страна на съблекалнята, най-отдалечената от вратата, и се обличаха, събуваха кърките си и разговаряха. Не ме поглеждаха и аз също едва поглеждах към тях с ъгълчето на окото си. Развързах връзките на кърките и се замислих за секунда дали да не си взема душ, но реших, че ще е твърде много работа, след като можех да изчакам двамазет минути, докато се прибера у дома, където можех да се изкъпя в собствената си баня. Свалих дясната кърка и внимателно смъкнах предпазителя с телесен цвят, който стигаше над глезена ми.

– *О, господи!* – изписка една от тийнейджърките от другия край на помещението и аз вече нямаше как да не я чуя. – *Шегуваши ли се?*

– *Не!* – отвърна друга, докато развързвах лявата кърка и усилено се опитвах да не им обръщам внимание.

– *Ама сериозно ли?* – чу се друг глас.

Или може би беше същата, която беше изкрюкала. Не можах да разбера. Нали все пак се опитвах да не ги слушам.

– *Сериозно!*

– *Сериозно?*

– *Сериозно!*

Извъртях очи и продължих да не им обръщам внимание.

– *Не!*

– *Да!*

– *Не!*

– *Да!*

Да. Няма как да не ги чувам. И аз ли бях толкова дразнеща преди? Толкова момичешка?

Няма начин.

– *И къде го чу?*

Тъкмо въвеждах комбинацията на шкафчето си, когато се чу хор от гласове, който ме накара да погледна през рамо към момичетата. Едната буквално приличаше на надрусана – беше озъбена и пляскаше с ръце пред гърдите си. Друго момиче бе преплело пръсти и запушваше с длани устата си, май че и трепереше.

Ама какво им ставаше на тия двете?

– *Да съм го чула ли? Видях го да влиза с треньорката Ли. Уф.*

Разбира се. За кого другиго можеха да говорят?

Не си направих труда да въздъхна или дори да извъртя очи, когато се обърнах към шкафчето си и извадих сака си. Разкопчах го, докато го оставях на пейката до мен, за да мога да извадя телефона, ключовете, чехлите и малкото шоколадче, което държах там за дни като този. Свалих станиола, натъпках шоколадчето в устата си и грабнах телефона. Зелената светлинка на екрана примигваше, казваше ми, че имам непрочетени съобщения. Отключих го, погледнах през рамо и видях, че момичетата още кудкудякат и като че ли са пред инфаркт заради гадняра. Започнах да чета съобщенията от груповия чат, които бях пропуснала по време на тренировката.

Джоджо: Искам да отида на кино довечера. Някой?

Тали: Зависи. Кой филм?

Мама: С Бен ще дойдем с теб, скъпи.

Себ: Не. Аз имам среща тази вечер.

Себ: Джеймс не иска ли да дойде с теб? Не го виня.

Джоджо: Новият филм на „Марвъл“.

Джоджо: Себ, дано да хванеш венерическа болест тази нощ.

Тали: „Марвъл“ ли? Не, мерси.

Тали: И аз се надявам да хванеш венерическа болест, Себ.

Мама: НЕ МОЖЕТЕ ЛИ ДА СЕ ДЪРЖИТЕ ДОБРЕ ЕДИН С ДРУГ?

Себ: Я си гледайте работата всички, освен мама.

Рубс: Щях да дойда, но Арън не се чувства добре.

Джоджо: Знам, че щеше, Скуърт. Обичам те. Следващия път.

Джоджо: Мамо, да идем. В 7,30 става ли?

Джоджо: Себ... [емотиконче среден пръст]

Джоджо: Джас, ти идваш ли?

Вдигнах поглед, когато момичетата издадоха звуци, на които не бях сигурна, че аз лично съм способна, и се зачудих какво, по дяволите, им става. Господи, все пак Иван тренираше тук пет дни седмично от милион години. Не беше кой знае колко вълнуващо да го видиш. Аз бих предпочела да гледам как съхне боя.

Свих пръстите на краката си с яркорозови нокти и нарочно не обърнах внимание на синината, която имах до кутрето, и на началото на пришка до палеца – от ръба на новата марка чорапогашник, който бях обула предния ден.

– Какво прави тук? – продължаваха тийнейджърките и ми напомниха, че трябва да се разкарам възможно най-скоро от съблекалните.

Вече бях достигнала лимита на гадостите, които можех да поема днес.

Погледнах пак телефона си, чудех се какво да правя. Да се прибера и да гледам филм или да ида на кино с брат си, мама и Бен – или както го наричахме тайно, Номер четири?

Предпочитах да се прибера и да не вися в претъпканото през уикенда кино, но...

Ръката ми се сви в юмрук секунда преди да напиша отговора си.

Аз ще дойда, но трябва първо да ям. Сега се прибирам.

После се усмихнах и написах още едно съобщение.

Себ, и аз се надявам да хванеш нещо венерическо. Постарай се за трипер.

Стиснах телефона между краката си, грабнах ключовете за колата от джоба на чантата си и нахлузих чехлите, после внимателно поставих кърките в предпазната кутия, подплатена с изкуствена кожа над тънък слой мемори пяна, която брат ми Джонатан и съпругът му ми бяха купили преди години. Закоп-

чах чантата си и се изправих с въздишка, при която усетих стягане в гърдите.

Днес не мина добре, но всичко ще се оправи, казах си.
Трябваше.

Хубавото беше, че утре не бях на работа, а в неделя обикновено не идвах и на тренировки. Мама вероятно щеше да направи палачинки за закуска и щях да ходя с брат ми и племенницата ми в зоопарка, защото той я вземаше в неделя. Бях пропуснала достатъчно моменти от живота ѝ заради фигурното пързалиене. Сега, когато имах време, се опитвах да наваксам. По-добре беше да гледам така на нещата, отколкото да размишлявам защо имам повече свободно време. Опитвах се да бъда позитивна. Все още не ме биваше особено в това.

– Не знам – каза едно от момичетата. – Но той обикновено не идва тук месец или два след края на сезона. Сега е минало колко... само седмица от световното?

– Чудя се дали е скъсал с Минди.

– Защо ще го прави?

– Не знам. Защо скъса с всички други преди нея?

От мига, в който една от тях спомена името на треньорката Ли, знаех за кого говорят. В спортния комплекс, който повечето от нас наричахме Леда на Луков или Комплекса „Луков“ за по-кратко, имаше само един мъж, за когото на тези момичета можеше да им пука. Същият мъж, за когото на всички им пукаше. На всички, освен на мен де. И на другите с мозък в главата. Иван Луков.

Или както аз обичах да го наричам, особено в лицето, Сина на Сатаната.

– Казвам само, че го видях. Не знам какво прави тук – чу се друг глас.

– Той никога не идва по случайност, Стейси. Стига. Събери две и две.

– О, господи, да не би с Минди да се разделят?

– Ако е така, чудя се с коя ли ще се пързалия.

– Може да е всяка.

– Господи, бих платила, за да ми стане партньор – каза едно момиче.

– Ти и понятие си нямаш от двойки, глупачке – каза друга и изсумтя.

Не ги слушах активно, но мозъкът ми продължаваше да

събира парчетата от коментарите им, докато те влизаха през едното ми ухо и излизаха през другото.

– Че колко трудно може да е? – сопна се гордо другият глас. – Той има най-страхотния задник в страната и печели с всяка. На мен ми се струва съвсем лесно.

Извъртях пак очи, особено заради задника. Последното, което този идиот имаше нужда да чуе, бе комплимент за задника му. Но тя беше пропуснала най-важните части от Иван. Това, че той беше любимото момче на фигурното пързаяне. Момчето, което винаги бе на плакатите на Световната федерация по фигурно пързаяне по двойки. По дяволите, във фигурното пързаяне изобщо. „Крал на леда“, го наричаха някои. Когато беше тийнейджър, го наричаха „феномен“.

Той беше мъжът, чието семейство притежаваше комплекса, в който тренирах повече от десет години.

Брат на една от малкото ми приятелки.

Мъжът, който нито веднъж не ми каза мила дума за тези повече от десет години. Ето като такъв го познавах аз. Като задник, когото виждах всеки ден с години и който от време на време се заяждаше с мен за някоя глупост. Като човека, с когото не можех да разговарям, без да се стигне до обиди.

Да... не разбирах защо е в комплекса само седмица след като беше спечелил третата си световна титла, само дни след края на сезона – когато трябваше да почива или да е някъде на ваканция. Поне това правеше всяка година, откакто го познавах.

Дали ми пукаше, че е тук? Не. Ако исках да разбера какво става, можех просто да попитам Карина. Но не исках. Нямахе нужда.

Защото нямаше голяма вероятност да се състезавам срещу Иван скоро... или изобщо, ако нещата продължаваха по същия начин.

И нещо ми подсказваше, макар да не ми се искаше да повярвам – изобщо, изобщо, – докато стоях в съблекалнята, която бях използвала през повече от половината си живот, че всичко може да е свършило: че може да съм приключила. След толкова време, след толкова месеци самотни усилия... с мечтата ми беше свършено.

Защото не успях да постигна нищо.